

Brännkyrka bladet

Information från Brännkyrka församling
Svenska kyrkan • mars 2014

FOTO: ALEX & MARTIN /IKON

Fastan – tid för återhållsamhet och generositet

Fastan kan vi se som ett reningsbad för kropp och själ. Men också som en tid för eftertanke och givmildhet. Om jag håller igen på mat och dryck i fyrtio dagar har jag kanske råd att lägga pengar i fastebössan till mat åt dem som hungrar...

Sid 3

Våra dopkollektorer når sina mottagare

Sedan 2006 har Brännkyrka församling tagit upp kollektorer i dopgudstjänsterna vi firar. Ett av Svenska kyrkans projekt i Uganda var mottagare fram till årsskiftet – ett projekt som gått så bra att det lämnats över till lokala krafter. Nu går våra kollektorer till ett liknande projekt i Tanzania.

Sid 6

Hon öppnar dörren till gemenskap

Omsorgen om medmänniskan är hennes ledstjärna. Ända sedan ungdomen

har Anna Malmqvist arbetat för ett samhälle där ingen ställs åt sidan. Den visionen är en bärande målsättning för föreningen Ny Gemenskap där Anna tidigt blev medlem. Idag är hon verksamhetschef på Västberga gård här i Brännkyrka.

Porträttet Sid 7

Gud lyssnar, precis som mormor

I Anna Hirschs liv har Gud alltid funnits där, som stjärnorna på himlen, som mormor vid telefonen, i en närhet ständigt beredd att lyssna och svara. Så vill hon också tro att Gud sitter nära alla människor.

Jag och Gud Sid 8

Om att vilja ge...

Fastekampanjen, den stora insamlingen som Svenska kyrkan genomför varje år, vill visa hur vi alla kan bidra till att minska klyftorna på jorden. Svenska kyrkans internationella verksamhet driver projekt i en rad länder, ofta med "hjälp till självhjälp" i fokus. Läs mer i tidningen om hur du kan vara med och göra skillnad – alla gåvor är välkomna, och ingen är för liten!

Sid 4–5

Alla kan göra något.
Ledaren Sid 2

Ledaren

Hör nöden i världen ihop med utsatthet i Stockholm?

Det är fastetid, den tid som vi i kyrkan talar om som eftertänksamhetens och reflektionens tid. Den tid då vi vill avstå något av vårt eget för att en medmänniska ska få det bättre.

Sedan gammalt har vi vant oss vid att tala om nöden i världen. Jag minns att i skolan fick man inte kasta maten för barnen i Biafra svalt. Biafra var en liten stat i Afrika som utropade sin självständighet 1967, men som efter Biafrakriget 1970 tvingades in i Nigeria. Jag minns fortfarande bilderna på barnen med de uppsvullna magarna. Det var första gången som jag hörde att man talade om att vårt slöseri hörde ihop med bristen som drabbar andra människor i världen. Några hade förstått redan då. För andra blev det ett sätt att tvinga barn att äta mat de inte ville ha.

Det är svårare att tala om nöden här hemma hos oss. På sjuttioalet minns jag inte ens att vi såg den. Kanske fanns det inte synlig nöd i Sverige, där jag bodde? Eller så var det för att jag var barn och inte behövde se, som jag inte såg den?

Idag slipper ingen se. De som tigger sitter på gator och vid tunnelbanestationer. De räcker ut sin hand och säger något enstaka ord, alla olika synonymer för "hjälp".

Hur hjälper vi bäst? Vem ska vi hjälpa först? Ska vi städa framför egen dörr först,

eller resa bort och städa framför någon annans dörr? Är detta politiska frågor? Eller frågor för var och en av oss?

Ingen kan göra allt, men alla kan göra något. Det låter som en klyscha. Det kanske det är i någons öron. Men för mig är det en sanning. Jag orkar inte engagera mig i allt och alla. Så jag väljer något eller några, men inte alla.

Valet är vars och ens, det är inte finare eller bättre att välja "rätt" sak att stödja. Du och jag måste själva välja hur vi ställer oss till den framsträckta handen på trottoaren och bilderna på utsatta människor i länder som drabbas av torka eller översvämning eller konflikter.

Engagemanget för medmänniskan kan inte koncentreras till sex veckor per år då fastetiden är inne, den måste finnas där jämt. En verklig vilja att göra något är långsiktig och medveten. Det kan handla om ekonomiskt stöd, men lika mycket om ett leende eller bön för den som är utsatt. Det kan handla om politiskt engagemang tillsammans med andra, eller något som jag gör utan att ropa ut det på gator och torg. Genom att avstå något blir det utrymme att ge något. Jag har bestämt vad jag ska avstå i fastan. Att göra så hjälper mig att tänka på min nästa. Det blir en symbolisk handling just nu, men en symbol sträcker sig längre än i nuet.

Vi kan inte längre tala om nöden i världen och tro att det handlar om andra, långt borta. Nöden i världen finns överallt och måste mötas överallt. Ingen kan göra allt, men alla kan göra något. Vad gör du?

Eva Abragi

Så länge händer söker händer i solidaritet, så länge bönen öppnar vägar mot din verklighet, så stiger vår lovsång till dig Gud, och vi sjunger Halleluja.

Så länge rätten tillåts flöda och sanningen nå fram, så länge sorgen får en boning i en öppen famn, så stiger vår lovsång till dig Gud, och vi sjunger Halleluja.

Så länge barnen vågar hoppas på ett framtidsland, så länge blommor kan få knoppas i Guds skaparhand, så stiger vår lovsång till dig Gud, och vi sjunger Halleluja.

Så länge ljuset skingrar mörkret när ordet idag blir kött, så länge människan har värde och livet blir återfött, så stiger vår lovsång till dig Gud, och vi sjunger Halleluja.

Sv. Ps 602:2-5

Coimbatore Music School i Indien

Allt möjligt blir möjligt om vi hjälps åt

Det finns de som saknar det mesta. Barnen på ett av barnhemmen i Coimbatore har det så. Liksom andra mindre bemedlade barn i staden. På barnhemmet är det svårt att få hygienartiklarna att räcka till, kläder ärvs av äldre barn och möjligheten att få lite uppmärksamhet eller en kram av personalen är liten då alla barn har stora behov.

Men en gång i veckan blir det roligt och härligt också för dessa barn. Från musikskolan som i vanliga fall undervisar dem som kan betala ordentligt, kommer tre lärare och undervisar i musik. På sin egen, privata tid tar de sig an de här barnen som annars aldrig skulle få uppleva vad musik kan göra för dem. När de kommer har de också med sig saker som behövs, eftersom flera av de rikare familjerna gärna stöder det här ideella arbetet med sina egna resurser.

Tack vare lärarnas engagemang med sin tid och sina kunskaper, och de rikares välvilja, så får barnen på barnhemmet och andra barn som lever under små omständigheter uppleva goda och fantastiska saker.

Sedan flera år stöder även vi i Brännkyrka församling detta arbete med kollekter och andra gåvor. Brännkyrka fredsgrupp har också engagerat sig och hjälper till med en del kostnader.

Detta är ett fantastiskt exempel på att om vi hjälps åt så är det möjligt. Allt möjligt blir möjligt! De fattigaste barnen får fler vuxna som engagerar sig och får uppleva musikens glädje och kraft. De som vill dela med sig får göra det och vet att det kommer till användning. Och ungdomar från Brännkyrka församling har fått

FOTO: JOHAN HÖRNEL

Ungdomar från Brännkyrka församlings senaste besök i Indien tillsammans med barn från barnhemmet Meher. Hennatatuerade inför Ljusfestivalen Divali.

resa till Coimbatore i Indien och möta en annan kultur och andra barn och ungdomars erfarenheter. Tala om att lära för livet – i alla avseenden och över alla gränser.

Det är nästan lite svårt att förstå att en musikskola och ett barnhem i Indien kan känna samhörighet med en församling i Sverige. Men så är det.

Eva Abragi

SVENSKA KYRKAN Brännkyrka församling

POSTADRESS
Box 64, 125 22 Älvsjö
TELEFON 08-447 11 00 vx
TELEFONTID må-fr 9.00–15.00
E-POST: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se
WEBBPLATS www.brannkyrka.org

KYRKOHERDE Eva Abragi
447 11 13
ADMINISTRATIV CHEF
Niclas Hjorth 447 11 12

BESÖKSADRESSER
BRÄNNKYRKA KYRKA OCH FÖRSAMLINGSEXPEDITION
Götalandsv. 189–191, Älvsjö
BESÖKSTID må–fr 9.00–15.00
FAX 08-86 09 22
VAKTMÄSTERI 447 11 40
HUSMOR 447 11 19

VÅRFRUKYRKAN MED FÖRSAMLINGSLOKALER
Fruängens kyrkogata 1–7
FAX 08-88 12 20

PRÄSTER
Kristina Grahm 447 11 94
Ann-Christine Janson 447 11 30
Katia Lidell 447 11 41
Anna Geijer Lindgren 447 11 03
Jean-Luc Martin 447 11 11
Kerstin Millevik Lyktberg 447 11 27
Cecilia Thunberg 447 11 42

DIAKONER
Anna Hirsch 447 11 28
Eva Lundström 447 11 25
Maria Sterner 447 11 04
Éva Szabó Westerlund 447 11 39
Jennyfer Trinder 447 11 16

MUSIKER
Peter Gunnarsson 447 11 29
Minna Heimo 447 11 06
Robert Zelizi 447 11 17
Lillemor Zielinski 447 11 35

PEDAGOGER
Pernilla Axerup 447 11 07
Ingemar Cederlund 447 11 23
Nina Finell 447 11 31 vik
Lovisa Oscarson 447 11 05
Michael Turner 447 11 44

INFORMATÖR
Kari Malmström 447 11 09

e-post: fornamn.efternamn@svenskakyrkan.se

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Fastetid

Fastan – ett slags 5:2-diet?

Fastetraditionen finns i många religioner. Gemensam nämnare är att vi genom att avstå från något världsligt kan skapa utrymme att fördjupa en andlig dimension. För många av oss nutidssvenskar kanske begreppet snarare associeras med någon hälsotrend. Hur hänger allt ihop – och vad står den kristna fastan för i Svenska kyrkan idag?

Semlor, fasteinsamlingar i pappersbössor, samt en stark längtan efter ljus och värme – är kanske det som vid första anblick präglar fastetiden i vår tradition. Det är ett slags gråblå tid, i väntan på nytt liv – en ny påsk – en ny vår. Förkylningar och andra besvärliga virus gnabbas med våra vintertrötta immunförsvar. Det är en tid då vi kanske egentligen skulle behöva en rejäl dos påfyllning av sol, kraft och livslust. Och då – just då – kommer den kristna traditionens fastetid. När vi redan går på reserverna. Kanske har många av oss idag förlorat kopplingen till fastans urgamla tradition och betydelse.

Kanske kan man tro att det handlar om att avstå från allt gott för att lida – för lidandets skull. Eller att spåka sig för att få hallucinationer och andliga upplevelser? Eller för att vinna nåd inför Gud, eller varandras beundran. Eller kanske för att få fattiga människors tacksamhet? I vår hälsofokuserade tid är fasta kanske snarast förknippat med viktnedgång och utrensning av slaggprodukter i kroppen. Detoxprocesser och 5:2 dieter har lagt beslag på det gamla innehållsrika ordet och lyckats rensa ur det mesta av dess betydelser. Men fastetidens underliggande fråga är: "Vad behöver vi egentligen?"

Att pröva sig själv

Att avstå ifrån något man är van att ha/göra/äta – och hantera abstinensen, är att utmana sig själv i möta den inre tomheten. Ångesten som dämpats av dessa våra vanor – kan komma till tals. Att fasta från föda är att pröva sig själv psykiskt, fysiskt och andligt. Det är i tillståndet av abstinens och tomhet som man i de olika religiösa traditionerna menar, att mötet med Gud/Allah/ Shiva/Buddha – kan upplevas som en djupare tillfredsställelse än den tillfredsställelse man kan få av världsliga ting. Men det är också att fysiskt ge kroppen tillfälle att renas från fett och gifter. Modern forskning har visat att fasta stimulerar och balanserar produktionen av endorfin och andra hormoner. Det är en tradition eller kanske snarare en rit som finns i alla religioner och som finns beskriven som en del av bönelivet ända sedan Mose tid, det vill säga på bronsåldern.

Inom islam är fastan en viktig del av religionsutövandet. Ramadan, den nionde månaden av det islamiska månåret, är den islamiska fastemånaden. I 30 dagar, från soluppgång till solnedgång varken äter, dricker eller röker man – eller hänger sig åt sexuella handlingar.

I hinduisk tradition kallas fastan på sanskrit för "upa-vaasa" och man fastar inför de stora högtiderna. Budd-

FOTO: ABEIMAGES/NORDICPHOTOS

histiska munkar fastar varje dag från klockan 12 till nästa dags morgonmål och i judisk tradition heter fastedagen "jom kippur" ("försoningsdagen") och är den sista av de tio dagarna i månaden tishri. Denna dag är det förbjudet att äta, dricka, tvätta, bära läder eller ha sexuella relationer. Dessutom förbjuds arbete på samma sätt som under sabbaten.

Vad kan jag ge?

Fastetiden i vår kristna tradition varar i fyrtio dagar, från askonsdagen fram till påskafton. Inom Svenska kyrkan har fastan förändrats från att mest ha handlat om att avstå från (viss) föda – till att också vara en tid för eftertanke och generositet. Det handlar om att reflektera över vad vi egentligen behöver. Vad vi kan leva utan – och vad vi inte kan leva utan. Vad vi har att ge och vad vi behöver ta emot. Det handlar också om självvrannsakan. Om att

kunna urskilja våra motiv och vad som driver oss. Inte sällan drivs vi av längtan efter ära, (vem fastar bäst, till exempel?) berömmelse eller materiellt överflöd.

Med tanke på vår tids klimatförändringar och giftiga utsläpp och miljöförstöring – kanske hela västvärlden skulle behöva avstå från en oerhörd mängd prylar, onyttigheter, pråligheter och onödigheter.

Martin Luther har formulerat en mening som jag ofta citerar. (Och ibland lyssnar jag själv också.) Han skrev: Allt en människa gör, kan göras i självupphöjande syften. Så även goda gärningar. Om vi ska tro på vad Luther sa så behöver vi ständig påminnelse om att tygla våra egon. Så att frågan "Hur kan jag få mer?", byts ut till: "Hur lite behöver jag?". Eller – "Vad kan jag ge?".

Fastetidens underliggande utmaning är att avslöja vilka drivkrafter som har oss i sitt grepp. Och det kan sannoligen vara trassligt. Ibland finns lite av varje. Men när det handlar om att urskilja gott från ont – så är det priset man ska titta närmare på. Och i äkta detox-anda – rensa ut skräpet. Lärdomen i fastan är att inte sträva efter självupphöjelse – utan av att ge andra människor upprättelse.

Varandras bröd

I Herrens bön finns orden; "Ge oss idag det bröd vi behöver, och utsätt oss inte för prövning". Bönen påminner om människans djupaste behov. När vi vet att det finns mat – kan vi få ro. Att människor hungrar är inte bara onödigt, med tanke på all mat som egentligen finns på vår jord – utan också en bild av hur Guds vilja inte har blivit förverkligad av oss människor. Vi håller ofta vakt om vårt eget, och har ibland svårt att dela med oss utan att få något tillbaka. Sådan är människan och så har vi byggt vår samhällsstruktur. "Somliga går med trasiga skor" sjöng Cornelis Wreeswijk och fortsatte – "Gud Fader som i himmelen bor, kanske vill ha det så." Men det är inte Gud som vill ha det så. Det är vi människor. Fastetiden är en tid för reflektion, återhållsamhet och generositet. Svenska Kyrkan arrangerar varje år en omfattande fasteinsamling som öppnar möjlighet för människor att dela med sig. Och bönen pekar på detta. Ge oss idag det bröd vi behöver. Och utsätt oss inte för prövning. Men – vi är varandras bröd – och varandras prövningar. Vi är varandras värld.

Kristina Grahns

Så skrev profeten Jesaja redan på 700-talet före Kristus:

Nej, detta är den fasta jag vill se: att du lossar orättfärdiga bojar, sliter sönder okets rep, befriar de förtryckta, krossar alla ok.

Dela ditt bröd med den hungrige, ge hemlösa stackare husrum, ser du en naken så klä honom, vänd inte dina egna ryggen! Då bryter gryningsljuset fram för

dig, och dina sår skall genast läkas.

(---)

Om du gör slut på allt förtryck hos dig, hot och hån och förtal, om du räcker ditt bröd åt den hungrige och mättar den som lider nöd, då skall ljus bryta fram för dig i mörkret, din natt bli strålande dag. (Jes. 58:6-10)

På gång

Scenisk Johannespassion på långfredagen

Johannespassionen är ett musikalisk drama, berättelsen om Jesu sista dagar i livet enligt evangelisten Johannes, komponerad av J.S. Bach. Verket är skrivet för kör, solister och orkester.

Johannespassionen uppfördes första gången på långfredagen den 7 april år 1724 i Leipzig, i St. Nicholas-kyrkan. Bach själv satte upp passionen i olika uppsättningar, idag brukar man framföra en blandning av de bevarade manuskripten.

Nu, 290 år senare, ägnar vi en stor del av stilla veckan åt verket. På passionsandakterna i Brännkyrka kyrka den 14 och 15 april 19.00 får vi höra körsatser sjungna av Brännkyrka Motettkör.

På långfredagen den 18 april 18.00 i Brännkyrka kyrka framförs hela Johannespassionen med sceniska inslag och tidstroga lågstämda instrument. Solister, barockorkester, Brännkyrka Motettkör. Robert Zelizi, dirigent. MH

"Jag är Bat Seba" – Afton mellan himmel och jord i Vårfrukyrkan torsdag 3 april 18.30. Bilder och berättelse av Kristina Grahns, präst och konstnär. Musik med Michael Neumann, flöjtist.

Fri entré, fika 30- från 18.00.

Målningarna som ingår i Bat Seba-berättelsen ställs ut i Mariasalen mellan 31 mars och 14 april.

Så kan vi bidra för att göra skillnad

Var åttonde människa i världen går till sängs hungrig. Två miljarder människor har inte tillgång till näringsrik mat. Samtidigt lever stora delar av världens befolkning med ett överflöd av mat. Med temat ALLT för att utrota hungern ligger fastekampanjens fokus på det vi tillsammans kan göra i Sverige och världen för att minska hungern. 2014 års kampanj riktar sig särskilt till Haiti och Kambodja. I båda länderna stödjer Svenska kyrkan projekt för att stärka människors självförtroende, arbeta för jämställdhet och lära ut hur man på ett hållbart sätt kan få rikare skördar – samtidigt som man minskar sårbarheten i jordbruket.

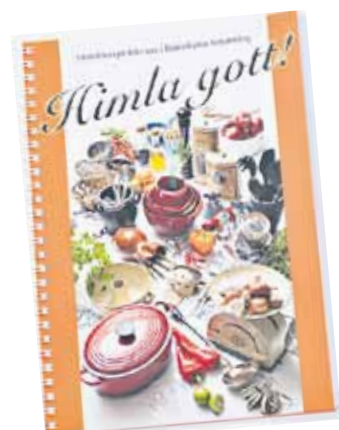
Här intill kan du läsa om några exempel på Svenska kyrkans arbete i dessa länder. Var med och bidra du med! Nu under fastan går de flesta av kollektorna i våra gudstjänster till insamlingen. Dessutom samlar vi pengar i våra verksamheter, skramlar bössa på gator och torg, säljer församlingens egen kokbok till förmån för insamlingen, bland mycket annat. Se nedan samt nedan till höger!

Gör något gott!

– köp vår kokbok

Vi som är medarbetare och förtroendevalda i Brännkyrka församling delar med oss av våra favoritrecept. I boken finns ett 30-tal recept och fina bilder. Låt dig inspireras!

Vi säljer "Himla gott!" för 60 kronor, och hela summan går till fasteinsamlingen.

Vår kokbok har producerats med stöd av tryckeriet Ineko och fotograf Håkan Flank. Den finns på församlingsexpeditionen och på våra bokbord samt säljs i samband med gudstjänster och övriga sammankomster.

Hos barnen finns framtiden

I Kambodja lever en tredjedel av landets drygt 14 miljoner invånare under fattigdomsgränsen. Sex av tio saknar tillgång till rent vatten och hälsoproblemen är stora. Ekonomin är till stor del baserad på ett jordbruk som präglas av bräckliga bevattningssystem och dåligt markutnyttjande. Svenska kyrkans internationella arbetes olika projekt stöttar och stärker de fattiga på landsbygden.

Kunskap ger möjlighet till ett förändrat liv. Genom utbildning har människor möjlighet att få ett arbete och en försörjning. Dessa möjligheter är långt ifrån en självklarhet för de fattiga på Kambodjas landsbygd. Läs- och skrivutbildning ger både barn och vuxna bättre självkänsla och nya möjligheter att påverka sina liv.

Tack vare finansiering från Svenska kyrkas internationella arbete byggs skolor för barnen på Kambodjas landsbygd. I projektet ingår också utveckling inom områden som skogsplantering, latriner och hygienundervisning som minskar sjukdomar i familjerna, sjukdomar som oftast drabbar de yngsta hårdast.

Undervisning i hållbart jordbruk och nya odlingstekniker ger bättre skördar samtidigt som jorden behåller sin bördighet. Det ger fattiga familjer mat på bordet och möjligheten att sälja överskottet gör det möjligt att sända barnen till skolan, i stället för att låta dem arbeta för familjens försörjning.

Ny kraft åt mammor och barn

Svenska kyrkans internationella arbete har sin utgångspunkt i människors egen inneboende kraft och behoven formuleras av de människor som vi tillsammans vill ge möjligheten att skapa ett bättre och värdigt liv.

I byn Saray har man kommit långt – här händer mycket, och kvinnorna är naturligt med i arbetet.

En viktig del i utbildningssatsningen i Kambodja är att starta mammagrupper i byarna. I grupperna får mammor och blivande mammor ökad kunskap om hur de håller sig och sina barn friska. Näringsrik kost och bättre sanitet ökar barnens chanser att undkomma sjukdomar. Mammorna utbildar sig också i barns rättigheter och behov av utveckling.

I byn Saray finns en sådan mammagrupp. En av mammorna, Arun, berättar om hur hon nu har en förändrad syn på barnens betydelse i samhället:

– Förut ansåg vi vuxna att barn var mycket till besvär. Att de var i vägen, skulle hålla sig undan och vara tysta bland de vuxna och inte störa. Nu vet vi att barnen behöver få ta plats, är viktiga och har egna rättigheter och en egen röst. Det känns roligt nu att leka med sina barn och låta dem höras och prioriteras.

Somaly, stämmer in och förklarar vad hon är mest lättad över:

– Tidigare oroade vi oss så mycket för barnens hälsa och kände oss stressade över att vi inte klarade att ta hand om dem.

Idag kan vi vända oss till byns nya hälsocenter och få råd och hjälp. Vi vet hur viktig hygien är och vi kokar vattnet innan vi låter våra barn dricka det. Alla våra barn är mycket friskare nu.

Byråd och utvecklingsplaner

Saray har också kommit ganska långt i sin utvecklingsplan med hjälp av projektpengar från Svenska kyrkan. De har både ett välorganiserat byråd, en utvecklingskommitté, en förskola och skola för de lite äldre barnen. I byrådet sitter fem män och två kvinnor. Tidigare fanns inga kvinnor representerade i ledningen men sedan utvecklingskommittén bildades har kvinnornas roller i byn stärkts.

Det händer mycket i Saray. Tidigare hade byn med sina 110 familjer bara en enda brunn att hämta vatten i. Nu har de kunnat bygga en till och dessutom renoverat den gamla. Invånarna har börjat odla nya grödor på de gemensamma åkrarna och varje hushåll har anlagt en egen köksträdgård som ger familjerna frukt, kryddor och grönsaker vil-

ket de tidigare inte lyckats odla på de större åkrarna. Byn har gemensamma spargrupper och planerar att renovera vägen ut från byn, så de lättare kan ta sig in till staden och besöka sjukhus och marknader.

– Vi är mest stolta över våra allt bättre och mer varierade odlingar. Förr var vi tvungna att köpa grönsaker och ris av andra byar på marknaden för dyra pengar. Vi kände oss beroende av dem och i ett socialt underläge. Idag kan vi erbjuda andra att köpa av överskottet från det vi odlar, berättar byns ledare.

– Vi är också glada över att vi kan ge våra barn möjligheten att gå i skolan och lära sig läsa. De kan få arbete utanför byn och förbättra situationen för andra. Vi hade gärna gjort något sådant själva, men vi är för gamla. För oss är det för sent men det är det inte för våra barn. Det är hos dem framtiden och alla möjligheter finns. Vi hoppas bara att kunna hjälpa dem, avslutar byledaren.

Sanna Bülow

Svenska kyrkans internationella arbete

Ett av Asiens fattigaste länder

1993 genomfördes de första parlamentsvalen i ett Kambodja som under flera decennier präglats av inbördeskrig och diktatur. En ny grundlag skrevs, monarkin återinfördes och Kambodja har sedan dess varit en institutionell monarki.

Men trots de senaste decennierna av ökad tillväxt och bättre politisk stabilitet är Kambodja ett av Asiens fattigaste länder. Landet är beroende av ekonomiskt bistånd utifrån, vilket täcker cirka en tredjedel av statsbudgeten (2011).

Kambodja är också ett av de länder som har störst andel handi-

kappade, framförallt på grund av minskador. Många lider dessutom av posttraumatisk stress efter alla år av krig och terror. Ett annat problem är bristen på utbildade kambodjaner. En hel generation växte upp som analfabeter under de röda khmerernas valde och även idag råder brist på skolor och lärare.

Med hjälp av dina gåvor kan Svenska kyrkans internationella arbete delta i projekt som stärker de fattiga familjerna på landsbygden. Fler barn får gå i skolan, de vuxna får utbildning i hållbart jordbruk, demokrati och mänskliga rättigheter, byarna får hjälp att bilda byråd och skapa utvecklingsplaner och så vidare.

Haiti

ALLT
 för att utrota
 hungern

Nytt hem ger nytt hopp

Tre år senare syns ännu spår efter den stora jordbävningen på Haiti i januari 2010. Nästan en tredjedel av alla raserade hus står ännu i ruiner och hundratusentals människor har sedan katastrofen tvingats leva i tält och andra provisoriska hem.

Haiti är det fattigaste landet på västra halvklotet. Mat, utbildning, boende, sjukvård — här råder brist på allt. Staten är svag och har inte kapacitet att bistå och skydda de människor som drabbas av katastroferna. Utan utländskt bistånd skulle landets ekonomi kollapsa. Svenska kyrkans internationella arbete stödjer bland annat ett projekt med husbyggen för de hemlösa familjerna.

Ett liv i tält

Några timmar från huvudstaden Port-Au Prince ligger staden Gressier. Här ligger Justins lilla snickarverkstad. Någon började bygga ett hus men avslutade aldrig bygget. Justin fick låna skalet och här i stenskelettet har Justin och hans fru Elina inrett sin verkstad. Överallt står påbörjade och avslutade möbler. Två unga killar med skyddsglasögon och verktyg i handen som vill bli snickare ar-

I modellbyn är husen katastrofsäkra, här finns social service – och förutsättningar för ett bättre liv.

betar extra i verkstaden.

– Vi klarar oss precis på det vi får in, säger Justin och tittar mot sin hustru och sin åtta månader gamla dotter.

Justin och Elina Rilis Kins var tvungna att bo i tält efter jordbävningen. De fem barnen bodde utspridda hos släktingar i väntan på något bättre. Sedan dess har Justin sparat pengar för att en dag kunna köpa ett hus.

– Jag kan inte beskriva den tiden, säger han. Vi stod inte ut

med att barnen skulle bo i tält. Men jag vet inte om det var bättre eller sämre, att inte få leva med sina barn...

Nytt liv i modellbyn

För knappt ett år sedan fick Justin kännedom om planerna på att bygga nya bostäder i byn. Och där, bara någon knapp kilometer upp för backen, ligger nu modellbyn. Ett nybyggt kvarter som fullständigt bryter av från sin omgivning. Här bor numera

Nu har Justin Rilis Kins och hans familj hopp om framtiden.

FOTO: PAUL JEFFREY / ACT

Justins familj i ett eget, nybyggt hus. Projektet med säkra hus som kan stå emot både jordbävningar och orkaner stöds av Svenska kyrkans internationella arbete.

I byn finns också gemenskapscenter och social service, solpaneler på taken för varmt vatten, brunnar och system för vattenrening och toaletter. Här pågår fritidsaktiviteter för barn och ungdomar och aktiviteter för att ge människor egen förmåga att hantera eventuella, framtida katastrofer.

Mer än ett eget hus

För Justin och hans familj innebär modellbyn en dramatisk förändring i livet. Det gör också att Justin nu orkar tro på framtiden. Hans snickarverkstad har tagit fart – nu finns kraften och orken att arbeta.

Elina har dottern RoseMarie i knät samtidigt som hon försöker måla ett stolsben.

– Jag är så stolt över vad vi har gjort och över vad vi har, säger hon och ler. Vi vill kunna ge våra barn en annan framtid. Det är det enda som betyder något. Nu tror jag vi är på rätt väg.

Thomas Ekelund

Svenska kyrkans internationella arbete

FOTO: PAUL JEFFREY / ACT

Hårt drabbat av naturkatastrofer

Haiti är en av världens mest tätbefolkade nationer. Ekonomi har försämrats stadigt de senaste 20 åren och bruttonationalprodukten per invånare var 2008 lägre än före statskuppen 1991.

Erosion, torka, primitiva jordbruksmetoder, allt mindre jordlotter och bristfällig bevakning gör att Haiti producerar mindre än hälften av den mat som konsumeras. Endast omkring en fjärdedel av Haitis yta beskrivs som

odlingsbar, men befolkningstrycket gör att över hälften av all mark brukas och jorden blir alltmer utarmad.

En omfattande averkning i jakt på bränsle, byggmaterial och odlingsbar mark har medfört att bara tre-fyra procent av den tidigare rikliga skogen finns kvar. Då inget längre binder jorden blir den extra utsatt när tropiska oväder drar in över ön.

Haiti har under det senaste decenniet drabbat av flera, riktigt stora naturkatastrofer. Alla minns väl jord-

bävningen i januari 2010 som dödade och skadade 100 000-tals människor. Landet har även drabbats av flera svåra oväder - senast var det orkanen Sandy som svepte in över Haiti hösten 2012 - med översvämningar och jordskred som följd.

Tack vare dina gåvor till Svenska kyrkans internationella arbete pågår nu projekt med utbildning i hållbart jordbruk, trädplanteringar för att binda jorden, jordbävningssäkra bostäder och mycket annat.

Gospelkonsert "Sing-along"

18.00–19.30 i Vårfrukyrkan
lördag 22 mars 2014

Kom och sjung med!
En blandad kör i alla åldrar
sjunger under ledning av
Karin E Aase med pianisten
Rickard Land.

**Fri entré,
kollekt till fasteinsamlingen.
Vi hoppas på många bidrag,
tillsammans kan vi förändra!**

Var med och gör skillnad ute i världen!

Kom till vår

Klädbytardag

Salomosalen, Brännkyrka församlings-
hem, Götalandsvägen 189, Älvsjö

13.00–16.00 söndag 23 mars 2014
Begagnade barnkläder, skor och leksaker
(Vår- och sommar-prylar)

VILL DU SÄLJA? (några bordsplatser kvar).

Anmäl dig till Lovisa Oscarson, 08–447 11 05,

lovisa.oscarson@svenskakyrkan.se

Hyra av bord 100 kr, 10% av dina försäljnings-
intäkter samt bordshyran går till fasteinsamlingen.

Vill du handla är det bara att komma!

På **palmsöndagen den 13 april** avslutar vi årets fasteinsamling. I gudstjänsterna samlar vi bland annat in de pappsparbössor som delats ut under fastan. Kan du inte komma på palmsöndagen är du välkommen att titta förbi på församlingsexpeditionen under veckan innan. Den sista kollekten till insamlingen tar vi upp på kvällen – se nedan!

Konsert 18.00 i Brännkyrka kyrka söndag 13 april 2014

KANTATER AV J.S. BACH: Jesu nahm zu sich die zwölf BWV 22

Himmelskönig, sei Willkommen BWV 182 • Ich bin vergnügt BWV 84

MEDVERKANDE: Ida Zackrisson, sopran • Ulrika Skarby, alt • Love Bergman, tenor
Christian Engquist, bas • Drottningholms Barockensemble

Fri entré, kollekt!

Organist Minna Heimo berättar om musiken: Jag blev en gång rekommenderad av min orgellärare att noga lyssna igenom J. S. Bachs alla kantater för att förstå hur hans musik "talar". "Talet" kallas också för retorik och är en viktig del i framförandet av äldre musik.

På **palmsöndagen den 13 april** finns det möjlighet att höra tre av dessa mästerverk "tala", framförda i autentisk stil med barockinstrument stämda i a 415. Två av kantaterna är skrivna för tiden kring stilla veckan, den tredje är en sällan framförd solokantat för sopran.

Kalendarium

Det händer...

 Brännkyrka kyrka
med församlingslokaler
Göteborgsvägen 189-193, Älvsjö

Söndagsmessa/Högmässa
/Mässa med små och stora
Söndagar 11.00

Fräsarkransmässa
Söndagarna 6 april, 4 maj 18.00.

Öppen kyrka
Brännkyrka kyrka är öppen
vardagar 8.00–16.00,
helger 9.00–15.00.

 Vårfrukyrkan
med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen

Söndagsässa
/Mässa med små och stora
Söndagar 11.00.

Kvällsmässa
Onsdagar 19.00.

Sinnesromässa
Sista onsdagen/månad 19.00.

Öppen kyrka
Vårfrukyrkan är öppen
måndag–torsdag 09.00–16.00.

Café Kyrktorget
Öppet onsdagar 10.30–15.00.

Sopplunch 30:-
Onsdagar 12.30
Lunchmusik
Onsdagar jämna veckor 12.00
Lunchmässa
Onsdagar ojämna veckor 12.00
Fredsgruppens arbetsträff
Onsdagar 13.00–14.00

Qigong, meditation, bön
Torsdagar 09.00
Terminsavgift 600:- (fika ingår)

Fredsgruppens loppis
öppet torsdag 14.00–17.00,
fredag, lördag 11.00–14.00.

Kyrktorgscafé
Torsdagar ojämna veckor
13.00–15.00.

Torsdagsträffen (före detta
syföreningen) träffas torsdagar
jämna veckor 13.00–15.00.

För aktuellt veckoprogram
se Stockholms stifts samlade
annons i DN/SvD fredagar
samt veckoannonsering i "Mitt
i Söderort" tisdagar. Se också
www.brannkyrka.org

Dopkollekter

Så fick Winnie hjälp tack vare kollekterna från Brännkyrka

För 12 år sedan förlorade Winnie och hennes syskon sin pappa i aids. Fem år senare dör hennes mamma. Katastrofen i barnens liv är ett faktum. Winnie, som är äldst, får ansvaret för sina syskon.

Tack vare Svenska kyrkan och SIDA kunde barnen få hjälp och hopp om en bättre framtid. Brännkyrka församling är en av de stora bidragsgivarna till projektet i byn Sembabule i Uganda. Tack vare de kollekter som tagits upp vid församlingens dop sedan starten 2006 har projektet fått omkring 300 000 kronor och kunnat hjälpa många föräldralösa barn. Winnie är idag 19 år och har fått hjälp till skolgång och en utbildning, som hon är stolt över. Hon skriver en hälsning till alla som stött projektet i hennes by: *"Jag och mina syskon har klarat oss, mot alla odds. Vi är alla mycket glada över den kär-*

lek, det stöd och den gemenskap vi har fått. Vi är tacksamma för de människor som funnits där för oss, för att vägleda, ge oss råd och ge mat när vi inte klarat oss själva. Vi tackar också Herren för att han skyddat oss och hjälpt oss att vara disciplinerade och fokuserade. Varken jag eller mina syskon har någonsin förlorat hoppet. Jag är tacksam."

Ett av målen med projektet var att skapa ett gemensamt ansvar i byn för de ensamma barn som förlorat sina föräldrar i aids. Det har nu skett och arbetet överläts i år till ett lokalt ägande och Svenska kyrkan och SIDA avslutar sin del i projektet i Sembabule. Istället kommer Brännkyrka församling att ge sin dopkollekt till ett liknande projekt i Tanzania (se nedan).

Ann-Christine Janson

FOTO: HELENE WIKSTRÖM / IKON

– Jag vill läsa medicin och bli sjuksköterska eller läkare. Därför jobbar jag hårt för att klara skolan, säger Winnie Namudu.

FOTO: HÅKAN FLANK

Våra dopkollekter 2006–2013 har gått till:

Redskap, frön och utbildning så att ungdomarna bättre ska kunna försörja sig på jordbruket. Skoluniformer och skolmaterial till barnen. Yrkesutbildningar så att ungdomarna ska kunna försörja sig i framtiden. Utbildning av kamratutbildare, som pratar med andra unga om hiv och aids. Utbildning av lokala ledare om hiv och aids. Bostäder, kläder och matpaket till de mest utsatta. Hiv-testning för de som inte kan ta sig till sjukhus. Självhjälpsgrupper för hiv-positiva. Mikrolån till kvinnogrupper.

”I tjänst för barnen” – hit går dopkollekterna nu

Systemen som ska skydda de mest utsatta barnen i Tanzania är svaga. Om föräldrarna dör i aids måste många barn klara sig själva och kan också förlora familjens mark. Därför ger Svenska kyrkan genom Huyawa-projektet utbildning, sjukvård, juridisk support och psykosocialt stöd till barnen.

Från årsskiftet går de kollekter som tas upp vid dopgudstjänsterna i Brännkyrka församling till detta projekt.

Cirka 30 år efter att de första fallen av hiv upptäcktes i Kagera-regionen är följderna av hiv och aids fortfarande påtagliga. Meklila är ett exempel. Hon var bara 15 år när hennes föräldrar dog i aids och lämnade henne ensam att ansvara för sina fem yngre syskon. Men nu finns det hopp om en bättre framtid.

Meklilas familj har fått hjälp att bygga ett nytt hus och fått en

bit mark där de kan odla sin mat. För Meklila, som själv var ett barn, var det också viktigt att känna att hon inte är ensam. Hon får träffa barn i liknande situation och får stöd och hjälp från andra.

Genom Huyawa-projektet kan vi bidra till att stärka de barn och familjer som samhället har svikit och gömt undan. Huyawa är swahili och betyder ”I tjänst för barnen”.

I PROJEKTET INGÅR:

- 200 volontärer i församlingar i den evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania fångar upp barn och familjer i behov av stöd.
- 37 000 barn i Kagera-stiftet får stöd och hjälp av Huyawa.
- Informations- och påverkansarbete för att öka kunskapen om barns rättigheter bland föräldrar och bymedlemmar.

FAKTA OM FÖRENINGEN NY GEMENSKAP

Ny Gemenskap är en ideell förening öppen för alla som vill vara medlemmar. Medlemmarna har möjlighet att aktivt påverka verksamheten genom föreningsmöten och årsmötet där styrelsen väljs.

Föreningens styrelse har det yttersta ansvaret för verksamheten, ekonomi och personal. Föreningen är politiskt och religiöst obunden, men det finns en levande tradition förknippad med politisk medvetenhet, för många förankrad i en kristen värdegrund.

Ny Gemenskap Västberga Gård

har öppet måndag–fredag 09.00–15.00, söndagar 11.00-16.00. Frukost, kaffe och lagad måltid kan man få för en billig penning. På söndagar och storhelger anordnas kulturprogram. I lokalerna finns toaletter, dusch, förvaringsrum och bemannat klädförråd.

Café i Gemenskap Norrmalm har öppet vardagar 09.00–12.00. Välkommen in på fika. Korskyrkan, Birger Jarlsgatan 66B.

Café i Gemenskap Söder har öppet vardagar 09.00–12.00. Söderhöjdskyrkan, Blecktornsgränd 13.

Kläder för återbruk samt hygienartiklar är mycket välkomna! Den som vill skänka något kan komma förbi på Västberga Gård när som helst under öppettiderna. Din gåva är värdefull och gör skillnad!

Porträttet

Att se en medmänniska i ögonen är det viktigaste

"Jag är en unik människa!" Så säger Anna Malmqvist, föreståndare på Västberga gård, som drivs av föreningen Ny Gemenskap. Unika är vi ju alla – och Anna säger det med glimten i ögat, hon vet vad hon brinner för och gör det osentimentalt och handfast, och med stolthet. Ett kännemärke för Anna är det aldrig sviktande engagemanget för att alltid, alltid välkomna sin nästa. Till Ny Gemenskap kan vem som helst komma som behöver ett mål mat, ta en dusch, få en stunds samvaro, hitta en varmare jacka bland donerade kläder. Kort sagt – få tillhöra en gemenskap.

Det var det där med gemenskapen som Anna en gång fastnade för. En alternativ gemenskap, där staket och skrankor rivs ner. Dagens Ny Gemenskap ägnar sig i hög grad åt hjälparbete bland exempelvis hemlösa, EU-migranter och missbrukare. Varje tid har sin agenda, och det vet den här föreningen. Från början stod inte hjälparbetet i fokus, utan snarare den inkluderande gemenskapstanken.

Starten för Ny Gemenskap gick vid julen 1968, med firandet av "alternativ jul". 1969 bildades den ideella föreningen, vars vision då som nu är: "ett samhälle där ingen ställs åt sidan, där ingen kallas avvikare och alla accepteras på sina egna villkor".

– Då var det mer just en alternativ gemenskap, som drog till sig många lite "udda" personer – och många studenter, förklarar Anna. Vi umgicks mycket allesammans, vänner och bekanta fick gärna hänga på.

"Aha-upplevelser"

62-åriga Anna är född och uppvuxen i Huskvarna i vad hon beskriver som en borgerlig frikyrklig miljö – en miljö hon tidigt bröt upp från. Hon flyttade till Göteborg som 19-åring och träffade redan där på Ny Gemenskap, som på den tiden fanns i Uppsala, Göteborg, Lund, Örebro och Stockholm. Idag finns bara föreningen i Stockholm kvar.

– I Göteborg levde jag livet! Jag bodde i kollektiv, läste kurser i psykologi, och siktade på att bli socionom.

Hösten -71, efter bara ett halvår i Göteborg, kom hon in på socionomutbildningen på Sköndals högskola och flyttade till

Anna Malmqvist på trappen till Ny Gemenskap på Västberga gård. Hit är alla välkomna!

Stockholm – med ganska blandade känslor. Hon hade trivts i Göteborg.

– Vi var fem som började samtidigt på utbildningen och en av dem hade på sig ett Ny Gemenskapsmärke, och jag tog kontakt och blev aktiv direkt.

I föreningen träffade hon också sin blivande man Peter, som läste till präst.

I Ny Gemenskap fick hon mängder av "aha-upplevelser". Hon beskriver en tidsanda mycket olik dagens. Här fanns politiskt uppvaknande, politisk medvetenhet, aktioner och utspel, en vilja att förändra, påverka, bryta nya vägar.

Föränderliga tider

Det här var i det kollektiva boendets guldålder. Anna, Peter och några vänner bestämde sig för att försöka.

– Vi bildar ett kollektiv! sa vi, och gick till Stockholmshem och hörde oss för. Vi fick en sexa på Henriksdalsberget. Vi var fem då – senare blev vi fler och flyttade till större, berättar Anna. Det var en helt annan bostadssituation än idag!

Ny Gemenskap byggde då helt på volontärarbete. För att kunna bygga nätverk och kunna finnas för andra behövde man en lokal, en träffpunkt. Föreningen fick hyra en affärslokal på Östermalm och hade där öppet hus i några år. Men så blev de uppsagda.

– Då gick vi till elvagudstjänsten i Oscars kyrka med fikakorgar

och förklarade att vi var hemlösa, berättar Anna och ler. Det var inte populärt! Ett extra kyrkoråd förklarade att Ny Gemenskap inte var välkomna... men dåvarande biskop Ingmar Ström ingrep och tog ställning för oss.

Föreningen visade inga tecken på att vilja avsomna utan bredade sitt verksamhetsfält och uppdrag i takt med att 1970-talet tickade på. Visionen var lika levande som någonsin, även om tidsandan förändrades. 1980 fick Ny Gemenskap möjlighet att hyra den lokal på Kammakargatan i Stockholms city, "Kammis", som man lämnade först hösten 2012 för Västberga gård här i Brännkyrka. På Kammakargatan byggdes under åren upp en omfattande öppet hus- och hjälpverksamhet för människor i samhällets utkant.

Nya kapitel

Men Anna då? Vad gjorde hon? Anna och Peter blev klara med sina utbildningar, fick jobb och barn. De bodde i ett konstnärskollektiv och kände att det faktiskt inte fungerade.

– Vissa saker är inte förenliga. Vi började ett nytt kapitel och köpte ett radhus i Bandhagen. Peter blev präst i Vantör. Vi fortsatte att vara aktiva i Ny Gemenskap som volontärer.

Men ytterligare några år senare bestämde de sig för att följa den "gröna vägen".

– Vi såg en annons om en

avstyckad bondgård i Häggdångar utanför Härnösand, berättar Anna. Peter är från Örnköldsvik, vi åkte dit, och han blev "störtförelskad".

Här fanns en kyrka, en sjö att blicka ut över, och det behövdes en präst. Slag i saken! Barnomsorg behövdes också, så Anna och Peter försökte få igång ett föräldrakooperativt dagis i en tid när de ännu knappt fanns. Intresset var stort till en början, men när ansvaret för drift och ekonomi stod klart hoppade många av. Anna minns hur till och med en kommunpolitiker fick kalla fötter, men tack vare att en förtroende-

vald hade insyn gick det ändå att få till ett kommunalt minidagis.

Under tiden i Häggdångar arbetade Anna på en aktivitetsgård för psykiskt långtidssjuka.

Men så småningom blev det dags för förändring igen. Lagom till Peters 50-årsdag år 2000 var de tillbaka i Stockholm. Nytt radhus, nu i Bagarmossen. Han som präst i Skarpnäck, Anna nu som anställd på Ny Gemenskap. Numera fungerar det inte med volontärintsatser bara, och föreningens ekonomi är också en annan. Stockholms stad ger idag betydande intäkter till verksamheten (ungefär hälften), ideella organisationer, som Svenska kyrkan, andra. Nu är det 2010-tal.

Omsorgen om medmänniskan har alltid varit Annas signum. Ny Gemenskaps grundidé: "Ingen är gäst – ingen är värd" – håller.

Svenska kyrkan är den kyrka Anna valt att tillhöra – och hon vill gärna påverka. Hon har nu också engagerat sig som förtroendevald i hemförsamlingen Skarpnäck.

– Jag skulle önska att varenda församling hade ett öppet hus, en samlingspunkt dit man bara kan komma och få en stunds gemenskap, säger hon. Många gör det – men inte alla. Här kan kyrkan göra mer!

Visa att du finns där

Den verksamhet som Ny Gemenskap bedriver idag handlar i hög grad om handfasta ting.

– Vi vill ha ett öppet hus, ge basbehov av mat, kläder, värme, säger Anna. Här i Västberga når vi färre av dem vi tidigare nådde i innerstaden, men nya initiativ och samverkan med olika kyrkor har skapat nya möteplatser också där.

När Ny Gemenskap flyttade till Brännkyrka togs ömessidiga kontakter med aktörer i närområdet, och både präster och diakoner från församlingen är idag engagerade i samtalsgrupper och i vardaglig samvaro med besökarna.

Många av dagens besökare är romer, en växande grupp, med ett tydligt behov av konkret hjälp. Även om Anna skulle vilja göra mer än att ordna fram ett mål varm mat och en varm tröja är hon glad att kunna göra åtmins-

"Jag skulle önska att varenda församling hade ett öppet hus."

tone det. Men långsiktigt menar hon att romernas problem inte kan lösas här.

– Jag tror att hjälpen måste börja i hemlandet – det är där barnen kan få gå i skola, det är där det sociala samhällsbygget kan börja.

Hur tänker Anna kring tiggarna utanför våra resepunkter och affärer? Hur vill hon att jag ska bemöta dem?

– Jag tänker: se en medmänniska! Det spelar ingen roll om du ger pengar eller ej, men se din medmänniska i ögonen – visa att du finns där.

Och det är precis vad Anna gör. Varenda dag.

Kari Malmström

FOTO: HÅKAN FLANK

Gudrun Bergman till minne

En enastående livsgärning

Gudrun Bergman har avlidit i en ålder av 91 år.

I början av 90-talet fick jag kontakt med en grupp kvinnor som arbetade med hjälpverksamhet här i Älvsjö. Det visade sig att gruppens ledare hette Gudrun Bergman. Hon hade startat Brännkyrka Fredsgrupp, som skulle hjälpa människor i nöd i världen, främst fattiga och hungriga barn.

Jag träffade en glad och varm kvinna med humor i blicken och full av energi för det arbete hon ledde. Jag blev mycket intresserad av hennes engagemang för nödlidande. Som nybliven pensionär såg jag en möjlighet att fylla ut tillvaron med en meningsfull uppgift.

Gudrun bodde då på Johan Skyttes väg i Älvsjö i en rymlig och trevlig villa. Där upplät Gudrun sin källarvåning och garage, som var uppsamlingsplats för insamlade kläder m.m. Det blev också en träffpunkt för alla frivilliga som hjälpte till i Fredsgruppen.

Under många år har åtskilliga sändningar gått från Älvsjö till olika delar av världen, tack vare Gudruns omsorg och gruppens idoga arbete. Själv reste Gudrun till Jelgava, Lettland, och förskräcktes av en stor misär. Tack vare ett par chaufförer, som körde en mindre lastbil, kunde många transporter sändas. Bilen var oftast fylld till taket med säckar och banankartonger, innehållande kläder som skulle till Jelgava. Allt som lämnades i Gudruns garage togs omhand för sortering och packning. Gudrun själv fanns alltid med och såg till, glad och förnöjd, att alla hjälpare serverades kaffe och hembakade kakor. Transporterna med

lastbil och båt var kostsamma. Av Brännkyrka församling fick Fredsgruppen hjälp till detta.

En gång i månaden samlade Gudrun Fredsgruppen till möte i församlingshuset. Verksamhetsrapporter och projekt som skulle genomföras diskuterades. Mötena var glada och muntra. Gudrun var inspirerande och

För att öka inkomsterna beslöt vi att öppna "loppis" i Fruängen. Tre dagar i veckan, i kyrkans källarlokal, säljs många skänkta saker och ger klirr i kassan. Under de år som föreningen funnits har mer än 1 miljon kronor samlats in och fördelats till hjälpverksamhet: förutom Lettland har Thailand (barnhem), södra Afrika

FOTO: HÅKAN FLANK

Gudrun Bergman i september 2003, då hon var "porträtt" i församlingstidningen.

stimulerade till olika uppgifter. Hon förde personliga och roliga minnesanteckningar.

När sommaren kom for Gudrun till Västkusten och huset i Skummeslöv. Där kunde hon vila sig, bada i salta vågor och hämta krafter för nya uppgifter i Fredsgruppen.

Varje år på hösten äger en basar rum för att skaffa pengar till Fredsgruppens hjälparbeten. Gudrun var duktig att tiggasaker till basaren. Hon väddjade till affärsidkare i närområdet om bidrag. Bagare Olsson i Älvsjö och blomsterhandeln i Älvsjö och Fruängen bidrog generöst. Basarerna gav god inkomst till kassan och Gudruns glädje var i topp när hon fick höra resultatet. Vi gladdes alla med henne.

(hem för aidssjuka barn), Kongo (sjukhus för våldtagna kvinnor), Kenya (förskola), Rumänien (barnhem), Chile (gatubarn) fått bidrag från fredsgruppen.

Gudruns livsgärning är enastående. Många fattiga och hungriga barn har fått hjälp tack vare Gudrun. Hon fick många vänner med sin stora varma famn och sin övertygelse att lindra nöd och rädda liv. Minnet av henne kommer att leva vidare bland oss vänner i Fredsgruppen. Vi önskar att fortsätta arbetet i hennes anda. Vi saknar vår glada och hjärtegod vän.

För Fredsgruppen,
Kerstin Wiklund

Gudrun Bergman jordfästes den 3 mars i Brännkyrka kyrka.

På gång

Stilla kväll – inför påsknattens under

Lördag 19 april 17.00– 23.00 i Brännkyrka kyrka och församlingshem. Vi samlas till en "miniretreat" i stillhet och lugn. Efter en enkel meditation ges möjlighet för reflektion och vila. Kvällen avslutas med upplevelsevandring och påsknattsmässa.

Avgift 50 kronor, soppa, fika och frukt ingår. Anmälan till Éva Szabo Westerlund, 08 447 11 39, senast 4 april.

FAMILJERÅDGIVNINGEN HAR LEDIGA TIDER

Känner du behov av att diskutera relationsfrågor? Församlingens familjerådgivare har lediga tider för par eller enskilda.

Första besöket avgiftsfritt. Därefter 250/besök för par, 100/besök för enskild (viss möjlighet till avgiftsreduktion finns om ekonomin är ansträngd). Mottagning både på Götalandsvägen och på Fruängens kyrkogata. Ring eller maila! 08-447 11 45, familjeradgivning.brannkyrka@svenskakyrkan.se

Jag och Gud

Gud väntar hela tiden på mitt samtal

Anna Hirsch
Diakon

Jag och Gud har alltid varit vänner. Det är på ett självklart sätt vi två! Men egentligen utan och, det är snarare ett bindestreck. Vi hör ihop.

Även om det går lite tid emellan våra samtal ibland, så är det som om vi tar upp tråden direkt där vi senast slutade, precis som det är med riktig goda, nära vänner. Grundkärleken och förståelsen finns där emellan oss, trots att livet ibland gör så att vi inte pratar lika ofta som vi kanske vill. Ja, det var inte riktigt sant - det är nog snarast jag som är upptagen och inte pratar! Gud finns där hela tiden och bara väntar, ständigt beredd på mitt samtal. På det sättet liknar Gud en äldre släkting som alltid finns hemma vid telefonen, beredd på ett samtal. Lika glad varje gång jag ringer och med oändligt mycket tid för ett långt samtal om det behövs. Så var min mormor och kan Gud få likna min mormor på något sätt så borde Gud vara stolt!

Samtidigt så behöver alla relationer vårdas för att utvecklas och överleva. Därför är det viktigt för mig med tid till sådant som fördjupar min Gudsrelation. Dem vi tycker om vill vi ju lära känna bättre och förstå, vi vill ju att de ska vara stolta över oss och tycka att vi fattar rätt beslut. Det är viktigt för mig att leva nära Gud och låta vår relation påverka mitt liv. Jag vet att Gud förlåter mina misstag men vill ändå hellre att det blir rätt från början och att Gud är stolt över mig.

I perioder av mitt liv har jag haft åsikter om hur Gud sköter världen! Jag har framförallt haft åsikter om hur kyrkan fungerar och vad människor gör som anses vara representanter för Gud. Jag inser idag att mina tvivel aldrig handlat om tron på Gud, enbart tron på kyrkan, även om jag nu arbetat i Svenska kyrkan i 20 år snart, jag helt övertygad om att Gud är mycket större än kyrkan! Det är en tröst ibland att inse vad som är mänskliga påfund och vad som är gudomligt!

När jag var liten och tittade upp i koret på Boo kyrka, fanns en bild av Jesus med ett lamm i famnen, som var min bild av Gud. Med tiden förändrades mina bilder av Gud och under min tonårstid förde Gud och jag många långa samtal via stjärnorna på himlen. Idag behöver jag inte symboler för Gud på samma sätt utan kan uppleva närvaron ändå. Många gånger när mitt liv varit som tyngst har det funnits en ordlös närvaro där Gud snarare suttit bredvid, nära, nära.

I de stunder då jag möter livets skörhet i mitt arbete ber jag alltid "Du och jag Gud" för att känna Guds närvaro och veta att jag inte ensam möter människor. Då kan jag få vara ett redskap och ha förtröstan över att Gud stöder mig i min yrkesroll. Tillammans kan vi kanske göra gott i världen!

Det fantastiska med Gud är att jag kan få känna denna självklara närhet och samhörighet med Gud samtidigt som alla andra kan det också på sitt sätt! Jag tror att Gud sitter nära, nära barnet i Syrien, änkan vid makens dödsbädd samtidigt som Gud är vid min sida.

Gud är mycket större än vad jag i min föreställningsvärld kan förklara. Större än alla de bilder jag har av min Gudsrelation; mormor, bästa vännen eller stjärnorna på himlen!

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING STÖDJER:

Riksförbundet Narkotikafritt Samhälle

folkhälsainformation.se

TRAFIK kalendern

Riksföreningen - Stoppa Mäns Våld mot Kvinnor

Brännkyrbladet INFORMATION FRÅN SVENSKA KYRKAN BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING
REDAKTÖR: KARI MALMSTRÖM • ANSVARIG UTGIVARE: EVA ABRAGI UPPLAGA: 19 600
TRYCK: V-TAB • DISTRIBUTION: POSTEN • NÄSTA NUMMER UTKOMMER I MAJ/JUNI 2014